

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci žalobkyně: **I. K.**, bytem P. 9-M., U Z. 156/5, zast. **Mgr. Pavlem Drumevem**, advokátem v Praze 1, Vodičkova 709/33, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Praha 1, Mariánské náměstí 2/2, za účasti osob zúčastněných na řízení: a) **Ing. A. R.**, bytem P. 9-M., P. S. 348/34, b) **Ing. D. R.**, bytem P. 9-M., P. S. 349/36 a c) **S. R.**, bytem P. 9-M., V. 11/24, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2014 č.j. MHMP 1349546/2014, sp.zn. S-MHMP 1069526/2014/SUP/Ka, t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2014 č.j. MHMP 1349546/2014, sp.zn. S-MHMP 1069526/2014/SUP/Ka (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 18, odboru výstavby a územního rozhodování (dále jen „*stavební úřad*“), ze dne 12. 5. 2014 č.j. MC18 12401/2014 OVÚR, sp.zn. MC18/743/2012/OVÚR/So (dále jen „*rozhodnutí stavebního úřadu*“). Rozhodnutím stavebního úřadu byla zamítnuta žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby, která plní doplňkovou funkci k rodinnému bydlení a která je označena jako „Betonový zahradní obal na zeminu“ na pozemku parc. č. 16/2, k. ú. Miškovice, Praha 9 (dále již „*stavba*“).

Žalobkyně předně namítla, že žalovaný stavbu, resp. druh stavby nesprávně pojmenoval (definoval), neboť ta slouží jako opěrné zdi proti sesuvu půdy a staveb na přilehlých okolních pozemcích a jedná se tedy o opěrnou zeď přilehlých okolních pozemků, a nikoli o betonový zahradní obal na zeminu (květináč). Stavba vznikla zavezením bazénu zeminou, které podle žalobkyně představuje v podstatě odstranění původní stavby bazénu. Je-li předmětná stavba opěrnou zdí, pak podle žalobkyně ani nevyžaduje vydání výjimky z čl. 8 odst. 5 (tehdy platné) vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999 Sb. HMP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále „*OTPP*“). Žalobkyně považuje za stěžejní vadu

správního řízení nesprávné označení stavby, o kterou v řízení jde a která dnes slouží jako opěrná zeď přilehlých okolních pozemků.

Dále žalobkyně uvedla, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, když podklady obsažené ve správním spise nejsou dostatečným podkladovým materiálem pro rozhodnutí o udělení výjimky z OTHP. Žalobkyně má za to, že mělo proběhnout místní šetření. Žalobkyně též poukazuje na skutečnost, že na odstranění stavby, ke kterému nutně povede rozhodnutí stavebního úřadu, není žádný veřejný zájem; stavba žádným způsobem nezasahuje do práv osob odlišných od žalobkyně, tato stavba neohrožuje zdraví ani životy osob či zvířat. Na druhou stranu by odstraněním stavby vznikla škoda žalobkyni, neboť toto odstranění by bylo finančně náročné.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že žalobkyně sama označila stavbu jako „betonový zahradní obal na zeminu“ v podání ze dne 7. 9. 2012. Žalovaný zdůrazňuje, že účel stavby deklaruje sám stavebník ve své žádosti a žalovaný stavbu podle tohoto účelu posuzuje a žádosti vyhoví či nikoli. V žádném případě stavební úřad stavebníka nevyzývá, aby stavbu jinak označil nebo ji v budoucnu jinak užíval. Dále žalovaný dodává, že stavba nemůže být opěrnou zdí, neboť opěrná zeď podepírá terén proti sesunutí; úroveň terénu před realizací stavby však byla přibližně na úrovni terénu pozemku sousedního rodinného domu.

Závěrem žalovaný dodává, že napadené rozhodnutí (resp. rozhodnutí stavebního úřadu) bylo vydáno v návaznosti na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 6. 2. 2014 č.j. MC18 4362/2014 OVÚR, sp.zn. MC18/743/2012/OVÚR/So, kterým byla zamítnuta žádost o povolení výjimky z čl. 8 odst. 5 OTHP pro stavbu nazvanou „Betonový zahradní obal na květiny“. Toto rozhodnutí o neudělení výjimky bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 4. 2014 č.j. MHMP 459412/2014, sp.zn. S-MHMP 422502/2014/SUP/Ka.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 7. 9. 2012 byla stavebnímu úřadu doručena žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby „betonový zahradní obal na zeminu“, která je současně žádostí o povolení výjimky z čl. 8 odst. 5 OTHP týkající se této stavby. V přiložené dokumentaci k dodatečnému stavebnímu povolení je stavba označena jako „betonový zahradní obal“. Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2014, č.j. MC18 4362/2014 OVÚR, sp.zn. MC18/743/2012/OVÚR/So (dále jen „rozhodnutí o výjimce z OTHP“), byla žádost žalobkyně o povolení výjimky z OTHP pro stavbu „Betonový zahradní obal na zeminu“ zamítnuta. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 4. 2014, č.j. MHMP 459412/2014, sp.zn. S-MHMP 422502/2014/SUP/Ka, bylo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o výjimce z OTHP zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Následně bylo vydáno rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla žádost žalobkyně o dodatečné stavební povolení zamítnuta. Rozhodnutí stavebního úřadu bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím.

Při jednání před Městským soudem v Praze (dále jen „městský soud“) žalobkyně setrvala na uplatněných žalobních bodech; po procesním poučení o předmětu řízení, kterým je napadené správní rozhodnutí, a způsobu dokazování listinnými důkazy ve vztahu ke správnímu spisu, žalující strana se rozhodla nespécifikovat pro tyto účely jednotlivé, konkrétní listiny, jež jsou součástí správních spisů a měly povahu důkazů ve správním řízení. Rovněž žalovaná strana setrvala na svém již vyjádřeném stanovisku a navrhla zamítnutí žaloby. Osoby zúčastněné na řízení přednesly svůj pohled na předmět sporu a v něm podporují závěry rozhodnutí žalovaného Magistrátu hl. m. Prahy. Ani žalovaný, ani osoby zúčastněné na řízení nenavrhovaly doplnění dokazování nad rámec správního řízení. Pokud

osoby zúčastněné na řízení namítají určité sousedské problémy (nedostatek soukromí osoby zúčastněné na řízení ad c), grilování na pozemku žalobkyně aj.), nezbývá než připomenout, že nemohou být předmětem tohoto soudního přezkumu, neboť předmětem tohoto řízení je správní rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby, která byla žalobkyní nazvána jako betonový zahradní obal na zeminu. Osoby zúčastněné na řízení mají možnost je řešit občanskoprávní či jinou právní cestou, nikoli však v rámci přezkumu napadeného správního rozhodnutí.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Věc posoudil takto:

Podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 téhož ustanovení, písm. b), tzn. stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a to stavby, která nebyla dodatečně povolena. V oznámení zahájení řízení stavební úřad poučí vlastníka nebo stavebníka o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby.

Podle § 110 odst. 5 stavebního zákona obsahové náležitosti žádosti o stavební povolení, rozsah a obsah projektové dokumentace stanoví prováděcí právní předpis.

Podle § 18b vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „*vyhláška MMR*“), žádost o stavební povolení stavebník podává na formuláři, jehož obsahové náležitosti jsou stanoveny v příloze č. 9 k této vyhlášce. K žádosti připojí přílohy uvedené v části B přílohy č. 9 k této vyhlášce. Podle přílohy č. 9 vyhlášky MMR jsou obsahovou náležitostí žádosti o stavební povolení mimo jiné identifikační údaje stavebního záměru (jeho místo, název, účel stavby).

Podle § 169 odst. 2 stavebního zákona výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchýlně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

Stěžejní žalobní námitku tvoří tvrzení žalobkyně, že žalovaný nesprávně danou stavbu posoudil jako „betonový zahradní obal na zeminu“, ačkoli se jedná o opěrnou zeď.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně ve své žádosti o dodatečné stavební povolení a o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu předmětnou stavbu označila jako „betonový zahradní obal na zeminu“. Stejně žalobkyně označila stavbu také v předložené stavební dokumentaci.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v řízení o dodatečném povolení stavby musí být naplnění podmínek pro možnost dodatečného povolení prokázáno nepochybně a důkazní břemeno nese v těchto otázkách vždy stavebník nebo vlastník stavby,

tedy žadatel o dodatečné povolení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011-108, rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 70/2011-74, anebo rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2014 č.j. 5 As 161/2012-36). Stanovisko, že je to vlastník stavby nebo stavebník, kdo musí sám prokázat, že byly splněny veškeré zákonem stanovené podmínky, zastává i odborná literatura (viz např. Kývalová, M. in Macháčková, J. a kol.: Stavební zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 661).

Jednou z podmínek pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona i předložení podkladů předepsaných k žádosti o stavební povolení. Zároveň se na řízení o dodatečném povolení přiměřeně užijí ustanovení upravující řízení o stavebním povolení, tedy i § 110 odst. 5 stavebního zákona upravující obsahové náležitosti žádosti o stavební povolení. I žádost o dodatečné stavební povolení tak musí splňovat obsahové náležitosti žádosti o stavební povolení. Jak vyplývá z přílohy č. 9 vyhlášky MMR, obsahovou náležitostí žádosti o (dodatečné) stavební povolení je název a účel stavby.

Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně sama byla povinna označit stavbu (její název a účel), o jejíž dodatečné povolení žádala, a zároveň byla povinna prokázat, že tato stavba splňuje všechny zákonné podmínky tak, aby byla dodatečně povolena. Zároveň stavební úřad je oprávněn (a povinen) vyžadovat splnění všech náležitostí podání (žádosti o vydání dodatečného povolení), a to v souladu s § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „*správní řád*“). Správní orgán však není žádným právním předpisem oprávněn (a tím méně pak povinen) předběžně posoudit žádost a poté upozornit žadatele, jak by měl tuto žádost změnit, aby byla úspěšná. Správní orgán přitom v souladu s čl. 2 odst. 3 Ústavy může činit pouze to, co mu zákon dovoluje. Stavební úřad ani žalovaný proto nebyl oprávněn, tím méně povinen, název a účel stavby uvedený v žádosti žalobkyně svévolně změnit; byl vázán názvem a účelem určeným a vymezeným žalobkyní.

V této souvislosti je možno dodat, že opačný přístup by byl absurdní, neboť ve svém důsledku by mohl znamenat, že určitá žádost by sice nesplňovala podmínky pro zamýšlenou stavbu, avšak splňovala by zákonné podmínky jako stavba jiného typu; stavební úřad by proto místo stavebního povolení pro zamýšlenou (požádanou) stavbu povolil stavbu zcela odlišnou. Navíc by takový přístup odporoval dispoziční zásadě, která ovládá stavební řízení; je na stavebnících, jakou stavbu se rozhodnou na svém pozemku realizovat a stát pouze vznik staveb reguluje, avšak neurčuje, jaké stavby mají stavebníci stavět.

Lze tak uzavřít, že sama žalobkyně měla před podáním žádosti o dodatečné stavební povolení zvážit, o jaké dodatečné povolení, resp. jaké stavby vlastně usiluje. A pokud bylo z hlediska žalobkyně irelevantní, jaká stavba bude povolena (hlavně, že bude povolena, jak je ze správního řízení i z podané žaloby zřejmé), sama měla předem zvážit, jaký postup má největší šanci na úspěch. Případně mohla podanou žádost změnit, avšak o to se ani nepokusila.

S ohledem na shora uvedené se městský soud ztotožnil s právním závěrem žalovaného, že je věcí žadatele (v tomto případě žalobkyně), o jakou stavbu žádá. Byl to název, resp. požadavek žalobkyně o dodatečné povolení této stavby, betonového zahradního obalu na zeminu, a nikoli jiné stavby a nebyla to tedy – pokud jde o předmět a pojmenování žádaného dodatečného povolení stavby – iniciativa stavebního úřadu či žalovaného. Břemeno tvrzení i důkazní, o jakou stavbu nebo jaké dodatečné povolení se výjimečně žádá, je (bylo) v tomto

případě na straně žalobkyně jako žadatelky. Městský soud proto dospěl k závěru, že námitka prvního žalobního bodu není důvodná.

Dále se městský soud zabýval námitkou druhého žalobního bodu, v níž se žalobkyně soustředila na to, že žalovaný Magistrát hl. m. Prahy, resp. správní orgán prvního stupně nedostatečně zjistil skutkový stav. V této souvislosti je třeba nejprve upozornit na rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66, podle kterého *rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení*, a podle něhož *takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s.* S ohledem na uveřejněný právní závěr rozšířeného senátu NSS ohledně povahy rozhodnutí o výjimce obecných požadavků na výstavbu, se v tomto rozsahu městský soud zabýval uvedenou žalobní námitkou.

I přes relativně stručnější jak prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, tak i napadené rozhodnutí druhého stupně, je nutno konstatovat, že rozhodování správních orgánů prvního i druhého stupně organicky navazuje na řešení žádosti o výjimku z ustanovení čl. 8 odst. 5 OTPP. Výjimka udělena nebyla a tento závěr byl velice podrobně zdůvodněn v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 6. 2. 2014 č.j. MC18 4362/2014 OVÚR, resp. v rozhodnutí žalovaného Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 3. 4. 2014 č.j. MHMP 459412/2014, kterým bylo cit. rozhodnutí ze dne 6. 2. 2014 potvrzeno. Městský soud vychází z toho, že není třeba vše z odůvodnění cit. podkladového rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 3. 4. 2014, z něhož vycházejí napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, do těchto meritorních rozhodnutí „překopírovávat“ a že objasnění skutkového stavu, který z uvedeného podkladového rozhodnutí vyplývá, který byl již zjišťován při posuzování udělení či neudělení výjimky a který soud přezkoumal v rámci přezkumu podkladového rozhodnutí, se jeví jako úplné, dostatečné a odpovídající na všechny otázky, které musely být jak skutkově, tak i právně řešeny. Rozhodnutí stavebního úřadu a napadené rozhodnutí navazují na tento již zjištěný skutkový stav a také na něj správně odkazují.

Z rozhodnutí o výjimce z OTPP vyplývá, že důvodem pro její nepovolení byla skutečnost, že žalobkyně neuvedla ve své žádosti relevantní důvody, přičemž požadavek na odůvodnění žádosti vyplývá z ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého lze výjimku vydat pouze v odůvodněných případech a za splnění dalších zákonných podmínek. Žádné důvody nad rámec toho, že stavba již je postavena, pak žalobkyně neuvedla ani v dostatečné dodatečné lhůtě poskytnuté jí k doplnění její žádosti. Přitom je nutno opět vyzdvihnout, že je to právě žalobkyně, kdo nesla břemeno důkazní ohledně splnění zákonných podmínek pro vyhovění žádosti. Zároveň je to žalobkyně, v jejímž zájmu bylo, aby její žádosti bylo vyhověno. Proto bylo zcela logické a spravedlivé po ní žádat, aby za tímto účelem vyvinula přiměřenou procesní snahu a doplnila svou žádost o povolení výjimky z OTPP o relevantní důvody, resp. o zákonné náležitosti žádosti. Žalobkyně však ani v dodatečné lhůtě žádost nedoplnila a celou svoji argumentaci (jak ve správním, tak v soudním řízení) založila na jakémsi „spiknutí“ stavebního úřadu, který svévolně vytvořil konstrukci betonového obalu na zeminu, aby nemusel její žádosti vyhovět. Opět je nutno zopakovat, že to byla právě žalobkyně, kdo stavbu takto nazval a určil tak její účel a předpokládané užití.

Městský soud má za to, že jak správní orgány prvního i druhého stupně se dopátraly zjištění skutkového stavu v plném rozsahu tak, jak bylo potřeba pro danou věc a na základě takto úplně zjištěného skutkového stavu posoudily žádost správně po stránce skutkové i právní. Z obsahu správních spisů vyplývá, že i případné odstranění stavby může být technicky

a fakticky řešitelné a že lze obnovit stav, který na místě stavby pozemkově horizontálně existoval; závěr o tom však již nemůže soud učinit v tomto řízení, neboť bude předmětem paralelního soudního přezkumu pod sp. zn. 5 A 133/2015.

Žalobkyni sice lze obecně přisvědčit, že v takovémto správním řízení má probíhat místní šetření, ze správních spisů a dosavadních prověřování věci je v tomto případě jednoznačně patrné, že stavební úřad byl velice podrobně seznámen se situací na místě stavby, jež se stala předmětem žádosti o její dodatečné povolení. V dané věci není podstatné, zda bylo nutné provést šetření na místě či nikoli, neboť ani v případě, kdy by bylo místní šetření provedeno, nemohlo za žalobkyni doplnit či prokázat důvody, proč má být její žádosti o udělení výjimky vyhověno. Pro úplnost je třeba dodat, že ze správního spisu je zřejmé, že součástí spisového materiálu jsou mimo jiné i fotografie stavby, přičemž tyto žalobkyně žádným ze svých podání nezpochybňuje. Lze si jen stěží představit, že by místním šetření vyšly – co se týče umístění a vlastností stavby – najevo skutečnosti jiné než zjištěné z těchto fotografií.

S ohledem na shora uvedené nelze ani druhou žalobní námitku shledat důvodnou.

V řízení o žádosti o dodatečné stavební povolení stavební orgán zkoumá splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby. Z ustálené judikatury (např. rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2011 č.j. 1 As 67/2011-108 a ze dne 16. 7. 2014 č.j. 5 As 161/2012-36) plyne, že institut správního uvážení nemá při aplikaci § 129 stavebního zákona místo – pokud jsou splněny zákonné podmínky, stavební úřad stavbu dodatečně povolí. *A contrario* pak plyne, že pokud zákonné podmínky splněny nejsou, žádosti o dodatečné povolení stavební úřad nevyhoví. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, když ve chvíli, kdy dospěl k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro vyhovění žádosti o dodatečné stavební povolení stavby, tuto žádost zamítl.

Lze doplnit, že by bylo absurdní, kdyby žadatel, který primárně porušil své povinnosti a realizoval stavbu v rozporu s právními předpisy, byl v lepším postavení než žadatel, který o stavební povolení žádá před samotnou realizací stavby. Ve chvíli, kdy žadatelka z jakýchkoli důvodů realizovala stavbu v rozporu s právními předpisy, si mohla a měla být této hrozby vědoma, stejně tak nákladů, které jí vzniknou, pokud se žádostí o vydání dodatečného stavebního povolení neuspěje. Náklady na odstranění protiprávně realizované stavby nemohou být důvodem pro vydání dodatečného stavebního povolení stavby, která nesplňuje zákonné podmínky pro toto povolení.

Pro úplnost soud podotýká, že zájem na zamezení nákladů na odstranění stavby není zájmem veřejným, jak tvrdí žalobkyně, ale zájmem čistě soukromým, zájmem žalobkyně. Veřejným zájmem v daném případě je naopak zájem na realizaci staveb v souladu s právními předpisy; veřejný zájem tedy je v projednávaném případě v opozici k zájmu žalobkyně.

Ze shora uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proti ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, zatímco žalovaný, který měl v řízení úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, resp. se práva na ni vzdal.

Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. dubna 2017

JUDr. Jan Ryba, v.r.
předseda senátu